

Sygn. akt II Ka 529/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Jarosława Kowalczyka

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2019 r.

sprawy **Z. Ł.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 3 czerwca 2019 r. sygn. akt II K 635/17

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego Z. Ł. na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 529/19

UZASADNIENIE

Z. Ł. został oskarżony o to, że w dniu 10 grudnia 2017 r. w M., gm. M., pow. (...), woj. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, tj. 0,93 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, **tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.**

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2019 r. Sąd Rejonowy w Węgrowie:

I. oskarżonego Z. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk skazał go na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, ustalając na podstawie art. 35 § 1 kk wymiar tej pracy na 30 godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego Z. Ł. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat;

III. na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązał oskarżonego Z. Ł. do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów;

IV. na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonego Z. Ł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej – konto (...)/W. nr (...) świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych;

V. zasądził od oskarżonego Z. Ł. na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go poniesionymi w sprawie wydatkami w kwocie 705,11 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego zaskarżając orzeczenie w całości na jego korzyść. Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegającą na niewzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, w tym okoliczności dla oskarżonego korzystnych, rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, nienależytej ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności dowodu z wyjaśnień samego oskarżonego Z. Ł., uznaniu za udowodnione faktów nie mających wystarczającego oparcia w dowodach i nie wskazaniu w sposób należyty, dlaczego Sąd nie uznał dowodów przemawiających przeciwko sprawstwu i winie oskarżonego, co w oczywisty sposób wpłynęło na poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, prowadzących w efekcie do niesłusznego skazania Z. Ł.;

2. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem Z. Ł., polegającą na wymierzeniu mu kary 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, ustalając wymiar tej pracy na 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz orzeczeniu wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, podczas gdy okoliczności sprawy przemawiały, przy ewentualnym uznaniu go za winnego zarzucanego mu czynu, za wymierzeniem mu kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz orzeczeniem wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego Z. Ł. od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Węgrowie, alternatywnie z ostrożności procesowej, jeżeli Sąd uzna oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu o zmianę wyroku w zakresie orzeczonej kary i wymierzenie oskarżonemu Z. Ł. kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Na rozprawie apelacyjnej oskarżony Z. Ł. złożył dodatkowe wyjaśnienia. Obrońca oskarżonego poparł złożoną apelację i zawarte w niej wnioski. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. Oskarżony Z. Ł. przyłączył się do apelacji swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Skarżący poprzez wniesiony środek odwoławczy nie wykazał naruszenia przepisów art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, ograniczając się do gołosłownej i subiektywnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która w żaden sposób nie podważyła poprawności toku rozumowania przedstawionego w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia.

Sąd I instancji dokonał oceny dowodów odpowiadającej zasadom logicznego rozumowania, z wykorzystaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnej z wymogami płynącymi z art. 7 kpk. Na tej podstawie dokonał klarownych i pozbawionych uchybień ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy analizował przy tym i rozważał wszystkie dowody zebrane w sprawie i nie pominął żadnego z nich, zachowując nakazany ustawą obiektywizm w stosunku do stron procesowych. Ocena wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań świadków, a także pozostałych dowodów, poprzedzona

została ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, zarówno tych korzystnych, jak i niekorzystnych dla Z. Ł. i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, iż zaskarżony wyrok został oparty na dowodach obciążających, albowiem dowody przemawiające na korzyść oskarżonego zostały przez Sąd Rejonowy odrzucone w wyniku oceny dowodów, która spełniła w pełni wymogi art. 7 kpk. Ustalenia faktyczne dotyczące tego, iż samochód, którym poruszał się oskarżony Z. Ł. był obserwowany przez funkcjonariuszy Policji aż do momentu opuszczenia przez niego auta z fotela kierowcy, został oparty na prawidłowo ocenionych zeznaniach D. Z. i S. D.. Wbrew stanowisku obrońcy o tym, iż oskarżony kierował samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości nie świadczą wyłącznie zeznania wskazanych świadków, ale także protokół badania stanu trzeźwości oskarżonego i opinia biegłego z zakresu toksykologii oraz zawarte w niej wnioski dotyczące m.in. rachunku retrospektywnego. W świetle tych dowodów, prawidłowo ocenionych przez Sąd Rejonowy, wersja oskarżonego, jakoby zaraz po zatrzymaniu samochodu spożył 250 gram nalewki słuszenie została uznana na niewiarygodną. Prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji nie zmieniły także uzupełniające wyjaśnienia złożone przez Z. Ł. na rozprawie odwoławczej. Podana przez niego kolejna wersja wydarzeń, które jego zdaniem miały miejsce przed zatrzymaniem go przez funkcjonariuszy Policji jest nielogiczna i nie wytrzymuje konfrontacji z materiałem dowodowym zawartym w aktach sprawy. Potraktować ją należy jako zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

W przedmiotowej sprawie nie może także być mowy o naruszeniu przepisu art. 5 kpk. „Stan nie dających się usunąć wątpliwości”, o jakich stanowi ten przepis dotyczy wątpliwości, które ma i których nie jest w stanie rozstrzygnąć Sąd rozpoznający sprawę merytorycznie. Przepis ten nie dotyczy wątpliwości obrońcy lub oskarżonego co do stanu dowodów. W przedmiotowej sprawie ma to o tyle doniosłe znaczenie, o ile argumentacja obrońcy, popierająca podniesione przez niego zarzuty, sprowadza się w istocie do zanegowania pierwszoinstancyjnej oceny dowodów w sytuacji, w której istnieją sprzeczne w swojej wymowie dowody. Sama tylko okoliczność, że oskarżony w toku niniejszego postępowania zaprzeczał swojemu sprawstwu, nie może być wystarczającym powodem do przyznania jego twierdzeniom waloru wiarygodności, w sytuacji, gdy pozostałe zgromadzone dowody w niniejszej sprawie stanowczo przeczą wersji zdarzeń prezentowanej przez oskarżonego.

Z aprobatą Sądu Okręgowego nie spotkał się także zarzut obrazy art. 410 kpk powiązany przez skarżącego z przepisem art. 7 kpk. O jego obrazie mówić bowiem można tylko wtedy, gdy wyrokując w danej sprawie, Sąd I instancji opiera się na dowodach, których nie ujawniono na rozprawie głównej lub gdy część dowodów, chociaż ujawnił, pominął w swojej ocenie, z czym nie mieliśmy do czynienia w tej sprawie. Naruszeniem art. 410 kpk nie będzie zatem sytuacja procesowa, w której w następstwie oceny dowodów, Sąd ferujący wyrok przyjmie za podstawę ustaleń faktycznych tylko niektóre z nich. Oczywistym pozostaje bowiem, iż orzeczenie nie może zapaść na podstawie wszystkich wykluczających się dowodów, gdyż jest to niemożliwe. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem Sądu jest wówczas wyczerpujące wskazanie w pisemnych motywach wyroku, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 kpk). Wymogowi temu w zupełności sprostał Sąd Rejonowy w Węgrowie w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym.

Podniesienie przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 4 kpk nie wzmocniło mocy wniesionego środka odwoławczego i bynajmniej nie przyczyniło się do uznania wadliwości zaskarżonego wyroku. Unormowanie zawarte w tym przepisie wyznacza ogólną dyrektywę, zasadę, które powinna być realizowana w toku procesu karnego, a jej naruszenie nastąpić może tylko poprzez naruszenie konkretnego przepisu procesowego o bardziej szczegółowym charakterze, przepisu zawierającego konkretny nakaz lub zakaz, który został np. zignorowany, opacznie zrozumiany lub nie doszło do jego zastosowania, z czym nie mieliśmy do czynienia w tej sprawie.

Bezzasadność wszystkich zarzutów obrazy prawa procesowego sformułowanych przez skarżącego, czyni niezasadnym także wywiedziony przez niego jako ostatni - wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, polegający w istocie na ustaleniu sprawstwa oskarżonego. Jak niezwykle zwięźle i trafnie orzekł Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 171/15 jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (LEX

nr 1797208). Stanowisko przedstawione w tym judykacie aprobuje także Sąd Okręgowy w Siedlcach, stwierdzając, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne i mocne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne. Nie ma wątpliwości co do tego, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 kk.

W ocenie Sądu Okręgowego, w zaskarżonym przez obrońcę rozstrzygnięciu nie sposób także dopatrzeć się rażącej niewspółmierności, o jakiej stanowi przepis art. 438 pkt 4 kpk. Sąd Rejonowy ferując wyrok zarówno w zakresie kary jak też środka karnego wszelkim przesłankom łagodzącym i obciążającym oskarżonego nadał właściwą rangę i znaczenie, przez co całość represji karnej wymierzonej Z. Ł. czyni zadość postulatowi kary zasłużonej i sprawiedliwej. Wymierzenie oskarżonemu 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, a zatem kary łagodniejszego rodzaju, w sytuacji zagrożenia również karą pozbawienia wolności do lat 2 wyklucza przyjęcie, iż mamy do czynienia z rażącą surowością kary, o jakiej stanowi przepis art. 438 pkt 4 kpk. Sąd Rejonowy wszelkim przesłankom łagodzącym i obciążającym oskarżonego Z. Ł. nadał właściwą rangę i znacznie. Orzeczona kara stanowi ich należyte zważoną kompilację i bilans, jednocześnie jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz jego właściwości i warunków osobistych. Uwzględni rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również motywację sprawcy. Jednocześnie jest karą sprawiedliwą, która spełni swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej oraz zachowuje właściwe proporcje pomiędzy funkcją represyjną i wychowawczą, przyznając przy tym prymat wolnościowym metodom karania.

Sąd meriti w pisemnych motywach wyroku słusznie też podkreślił stwierdzony u oskarżonego stopień zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu jak też fakt, że stworzył niebezpieczeństwo na drodze i tym samym wykazał się postawą zupełnie lekceważącą bezpieczeństwo, a w konsekwencji życie i zdrowie innych uczestników ruchu drogowego, które winny stanowić dla niego priorytet. Ratio legis art. 42 § 2 kk, zawiera się w czasowej eliminacji z ruchu drogowego tych kierowców pojazdów, którzy swoim zachowaniem naruszają zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Słuszność i celowość wyeliminowania na pewien czas oskarżonego z grona kierowców przy uwzględnieniu powyższych argumentów, nie budzi jakichkolwiek wątpliwości Sądu Odwoławczego. Przede wszystkim stanowić będzie zasłużoną dla niego dolegliwość i skłoni go do pogłębionej refleksji nad własnym postępowaniem. Pierwszoinstancyjne orzeczenie o 4- letnim czasookresie jego obowiązywania uwzględni także cele środka karnego w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej, stanowiąc przestrożę dla innych kierowców, którzy gotowi są iść w ślady oskarżonego, bagatelizując niebezpieczeństwo, które stwarzają na drodze, kierując pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości. Zbyt krótki okres stosowania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie spełniłby powyższych celów.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 2 ust.3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżonego Z. Ł. kosztami sądowymi za II instancję. Na kwotę 200 zł składa się 180 zł opłaty oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.